

каелъ, защото както се видѣ отъ народната пѣсенъ, той съвѣтва байрактаря си да не се жени: „пушка да му е булката, сабята — зълва, пищовитѣ — девери, гарванитѣ - свадбари“ и т. н.

Както и да е, Инджето останалъ вѣренъ на жена си, защото въ кърджалийскитѣ му походи тя е ѣздела на коньрамо до рамо съ него. За това твърди и самия Каницъ: sein Weib, eine Popentochter aus der Stadt, begleitete ihn zu Pferde.¹⁾ Такива жени не сж били рѣдкость въ Сливенъ и сж се наричали *мжжки синовци* или по-вулгарно: *мжжки Драгани*.

Инджето не е оставилъ потомство, защото хайдутуването му по разни краища не му е позволявало това. Ризправя се, че когато му се намѣрило дѣте, вѣроятно женско, той го подхвърлилъ въ въздуха и съ думигѣ „хайдутинъ чедо не храни“ разсякалъ го съ сабята си.²⁾

Кръщелното име на Инджето е било *Стоянъ*. Вече като глава на 70 души дружина той се е славялъ съ името *Стоянъ Войвода*, а прѣкора *Индже* ще му е даденъ отъ кърджалиитѣ. Съ него той се зачува отъ 1802 г., когато, слѣдъ обсадата на Каргона (Ямболъ) отъ *Кара-Феизъ* и слѣдъ проектираното въстание въ югоизточна България начело Инджето, за което той всячески се мжчилъ да се раздѣли отъ *Кара-Феизъ*, послѣдния като узнава това, скланя Инджето на примиряване и му признава титлата войвода на всички *български кърджалии*. На това се съгласилъ и *Еминъ Ага* отъ Хасковско, отъ което врѣме *Стоянъ Войвода* или *Индже Стоянъ*, става *Индже Войвода*.³⁾

Инджето е билъ прочутъ още преди да се съедини съ кърджалиитѣ. По думитѣ на споменатата баба *Господинца* той ходѣлъ по цѣла България, и „дѣцата варанджакъ (даже) го познавали“. „Таквисъ хора“, забелѣзваше тя, днесъ не се раждатъ“. Додѣ върлувалъ изъ Сливенскитѣ Балкани, слизалъ е прѣоблеченъ въ самия Сливенъ. Така, пѣло се пѣсенъ за гуляя му въ Селишкия боазъ съ още двама Сливенски войводи. Баба *Господинца*, която вече бѣше слѣпа на умирине, не можа да ни каже цѣлата пѣсенъ. Запомнила е само следнитѣ редове :

Триння и три ноци сж пили,
Трийси агънца изели,

¹⁾ Kanitz, Danau Bulg III, 19-20: „Жена му попска дъщеря отъ града (Сливнъ) придружавала го на конь.“ Тукъ Каницъ изрично пише, че Инджето е отъ Сливенъ: Indze Voivoda, ein Slivener Bulgare.

²⁾ По Раковски: „ хайдутину дете не треба“. По-горния изразъ е чуванъ въ Сливенъ.

³⁾ Това е споредъ факийското предание. Ср. П с п. кн. 37 VIII